

[Statsministeren.]

der foregaar, og af de Forslag, der fremføres, paa Forhaand søges afpasset saaledes, at de dog har nogen Mulighed for at finde Naade for de kritiske Øjne, som skal se paa dem herovre. Særlig de fire Stemmer er det jo saa vigtigt, om man kunde vinde.

Det ærede 3die Medlem for 4de Kreds fremhævede, at hans Regering havde gjort saa meget; den havde nedsat Skatter og Afgifter f. Eks. Ja, jeg indrømmer, at efter at den havde skaaret de fattige ned for mange Millioner, forærede den en halv Snes Millioner Kr. om Aaret bort til Formueejerne, men at det egentlig har bidraget til at ophjælpe Produktionen eller formindske Arbejdsløsheden, tænker jeg, at det ærede Medlem er for klog til at ville paastaa.

Det ærede Medlem gav ogsaa en Fremstilling af, hvordan Kriselovgivningens, Arbejdsløshedslovgivningens Gang har været. Jeg maa tilstaa, at saa nøje kender jeg ikke disse Enkeltheder, da jeg pludselig er gaaet ind i denne Forhandling, at jeg kan enten afkræfte eller bekræfte Rigtigheden af, hvad han siger. Men jeg har dog i min Erindring, at det Lovforslag om Arbejdsløshedsforsikring, som blev fremsat i forrige Rigsdagssamling, blev sinket i mange Maaneder, fordi Venstre i Folketinget krævede, at man skulde vente til Venstres Ordfører blev rask, inden Forhandlingerne kunde gaa deres Gang. I denne Tid har man søgt at gøre Sagen færdig, men atter har Venstre sagt: det gaar ikke an, for vor Ordfører er i Udlandet. Følgelig maatte vi igen vente — jeg tror, det var i 14 Dage —, inden Sagen kunde gøres færdig. Jeg nævner disse Smaating som Bidrag til Illustration af, hvordan Sagerne kan forsinkes i Folketinget, som sagt, bl. a. fordi vi naturligvis under Forhandlingerne der maa søge at vinde Tilslutning fra Venstre eller Konservative eller fra begge for at sikre Sagerne Gang gennem Landstinget. Jeg indrømmer, at hvis Landstinget ikke havde den Karakter og den Sammensætning, som det har, vilde det være urimeligt at tage saadanne Hensyn i det andet Ting.

Det ærede 3die Medlem for 4de Kreds gjorde en bebrejdende Bemærkning om, at i de Love, som er gennemført med Hensyn til Sikring af Færdselen ved Vejkryds og vedrørende andre Vejarbejder o. s. v., var der ingen nye Penge. Jeg ved ikke, hvad dette egentlig betød, men det er jo rigtigt, at nye Penge er det ikke, vi har bragt ind. Den nuværende Regering har ikke saa megen Tro paa sine Evner,

at den vil forsøge at tilvejebringe nye Penge ved Skatter eller slikt. Det vil jeg antage vilde blive vanskeligt gennemførligt. Men det er Penge, som er sikret ad den ene eller anden Vej, og hvis Anvendelse heller ikke er ligegyldig, og for hvilke vi har foreslaaet en Anvendelse, som virkelig i disse Tider har bidraget stærkt til, at mange tusinde Mennesker har fundet eller vil finde Beskæftigelse i den kommende Tid, medens det ikke havde været sikkert, at de havde fundet Beskæftigelse paa samme Maade, hvis disse forskelligartede Love ikke var blevet gennemført.

Jeg tror, at det ærede 3die Medlem for 4de Kreds sagde noget saadant som, at i Landstinget var intet Forslag om Foranstaltninger vedrørende de arbejdsløse blevet slaaet ned. Hvis jeg ikke tager meget fejl, forkastede man dog i forrige Rigsdagssamling et Forslag om ekstraordinær Hjælp til arbejdsløse. Og en almindelig Frygt for Flertallet her i Landstinget er altsaa tilstrækkelig til, at mange Ting holdes tilbage. Det skulde kun være glædeligt, om den Forhandling, det ærede 3die Medlem for 4de Kreds nu foreslog optaget, kunde vise, at nogen Grund til at nære Mistillid til Landstinget i den Henseende er der ikke fremtidig.

Det ærede Medlem sagde ogsaa noget om, at det var de store Kommuner, som klarede sig daarligst, som havde Vanskelighederne; Landkommunerne klarede sig nok, sagde det ærede Medlem. Der er noget betegnende deri. Det ærede Medlem har saa nogenlunde Ret; Landkommunerne klarer sig nok, bl. a. ved, at de arbejdsløse drives derfra ind til Byerne. Det er ikke ret længe siden, at jeg fra en Købstad i Jylland fik Meddelelse om, at der var vandret 11 Familier ind til Købstaden fra Landet med den Virkning, at de en skønne Dag maatte anbringes paa Fattigvæsenet. Landkommunerne klarer sig; naar Folk blot ingenting faar at leve af derude, er de nødt til før eller senere at gaa derfra, og saa driver de ind til Byerne, hvor Fattigvæsenet maa tage sig af dem, om ikke andet.

Jeg maa i Lighed med mit Partis Ordfører hævde, at hverken Regeringen eller vort Parti har noget imod Tanken om Krisekasser; tværtimod har der mig bekendt stadig været arbejdet paa at finde rimelige Former for Oprettelsen af saadanne Krisekasser. Men jeg gentager, at man ikke maa tro, at man kan læsse fuldkommen urimelige Byrder paa den Arbejderklasse, hvis Lønvilkaar er saa langt nede, at der ikke kan paalægges den flere Byrder til de Samfunds-